

Divadelní smetánka

2025 II + III

Partneři portálu O divadle

Partneři ↗

Mecenáši

Mecenáši ↗

 1. dubna 2025

[O divadle](#)

[Zkoušíme](#)

[To bylo divadlo!](#)

[O čem to je?](#)

[Kdo jste to viděl?](#)

[3, 2, 1... start!](#)

[Elév](#)

Portál O divadle by nemohl existovat bez svých [Partnerů](#) a [Mecenášů](#) - a já věřím, že všichni víte, jak jsem vám za to vděčna. Všem, ovšem s milým upozorněním na jednoho z partnerů, Petra Kuhna. To proto, že to byl on, kdo přišel s nápadem, že bych jemu a lidem z jeho advokátní kanceláře psala doporučení, na co jít do divadla. A byl to on, kdo přišel s názvem Divadelní smetánka. Ten mě nejdříve rozesmál, pak zarazil, pak jsem ho opatrně adoptovala a dneska už jsem za něj ráda. :-)

Každý měsíc vám většinou představuji čtyři inscenace.

Dnes je jich osm, protože to je přehled za dva měsíce, únor a březen.

Co je v textu podtrženo, tam se lze prokliknout, abyste neztráceli čas tím, že to budete hledat.

Odkazy na divadla vždy vedou na podstránku s programem.

Hezký den, Jana Smetánková

www.odivadle.cz

smetankova.com

ourbeautifulprague.com

Hadry, kosti, kůže

Dobře placená procházka

Pygmalion

Beetlejuice

Jonathan Livingston Racek

Váňa

Terezka

Peer Gynt

Hadry, kosti, kůže (Švandovo divadlo)

Na pražském ostrově Kampa, který má silný genius loci sám o sobě, žili jen kousek od sebe význační muži české kultury. V bleděmodrém domku v Hroznové ulici bydlel Jiří Trnka (jeho potomci tam bydlí dodnes) a ani ne 40 metrů od něj Jan Werich. O další tři metry od něj - měřeno na výšku - pak bydlel básník Vladimír Holan, autor Noci s Hamletem. Ti dva měli nad sebou byty ve vile, které se už desítky let říká Werichova vila, ač Janu Werichovi nikdy nepatřila. (Před tím se jí říkalo také Dobrovského domek, ale ani Josefu Dobrovskému vila nikdy nepatřila.)

Jan Werich je dnes národním pokladem, o němž si každý myslí, že ho důvěrně zná, i kdyby uměl jen odcítovat “Když už člověk jednou je...” Režisér Martin Františák se však nevěnuje tomu prvoplánovému Janu Werichovi: “Kampa je sice ostrov, ale ten obepínala nějaká doba. A jejich soužití poznamenala spousta dramatických historických milníků, jako jsou třeba procesy 50. let, okupace v roce 1968... Zatímco Holan na krvavou temnotu komunismu reaguje konfliktně a stává se autorem na indexu, tak Werich jde přes padesátá léta opačným extrémem a jeho kroky směřují k ředitelování Divadla ABC. Tam vzniká prvotní rozpor a rozdělení jejich cest.”

Jan Werich a Vladimír Holan, který je znám výrazně méně, se narodili i zemřeli ve stejný rok, žili v jednom domě. Jejich vztah byl dříve vřelý, pak se pokazil, nicméně svědci říkají, že i přes to spolu vždy jednali uctivě. Ve studiu Švandůku tak uvidíte poměrně temný a složitý příběh dvou mužů a jejich rodin. (A určitě by si divák neměl myslet, jaká že to bude legrace, když si v obsazení přečte jméno Miroslav Hanuš.)

Dobře placená procházka (Semafor)

Jiří Suchý je přírodní úkaz. 1. října mu bude 94 let a za dalších šest se dožije stovky. Když mu bylo 28 let a 29 dní, měla premiéru první semaforová inscenace, Člověk z půdy. Jazzová opera Dobře placená procházka se poprvé hrála v červnu 1965 a už v roce 1966 byla natočena, dle scénáře Jána Roháče a Miloše Formana a v režii jich obou. V roce 2007 měla DPP premiéru v Národním divadle. V režii Miloše a Petra Formanových, na scéně Matěje Formana, s kostýmy Jana Pištěka a v hudebním nastudování Libora Peška. A s Jiřím Suchým v roli Listonoše. Hrálo se celkem 70x.

Současná “nová” DPP měla premiéru 58 let po první semaforové premiéře a Jiří Suchý v ní znovu hraje. Už ne Listonoše, ale Advokáta, tedy původní roli Jiřího Šlitra. (Ten chtěl DPP dostat do Hollywoodu a pamětníci říkají, že kdyby nezemřel (+26.12.1969), že by to dokázal.) Rozhodně stojí za vidění, neb to není žádná nostalgická reminiscence na původní Dobře placenou procházku.

Pygmalion (Divadlo pod Palmovkou)

“Tak hejbní tou svou línou prdelí!”, vykřikne květinářka Líza na tribuně dostihového závodiště v Ascotu a pak se do ní bláznivě zamiluje Freddie Eynsford-Hill...

Nejznámější adaptací divadelní hry G. B. Shawa Pygmalion je muzikál My Fair Lady (1964) s Audrey Hepburn jako Lízou - osm Oscarů budiž toho dokladem.

Jevištních uvedení této vděčné předlohy je mnoho, zatím poslední je Pygmalion v Libni, kde je prostořekou květinářkou Lízou Pavla Gajdošíková. Malá, drobná, ale nejen s prořízlou pusou, ale ještě v ostravském dialektu! O nic více srozumitelném, než je londýnský cockney.

Divadlo samo i někteří recenzenti tvrdí, že tenhle Pygmalion má steampunkový nádech, ale přiznávám, že se mi to nepodařilo pochopit, ani když jsem si to vygooglila. Ale zřejmě to je důvodem toho, proč je na jevišti i robot - sluha, což mi do toho nezapadalo, ale budiž.

Kromě výborné Pavly Gajdošíkové a dvojice jejích velmi dobrých protihráčů (Jan Teplý a Petr Reif) diváka zaujmou i výborný Igor Bareš a elegantní Marie Málková, která je ve věku, kdy už se to smí říkat (83 let).

Kupíte si kytku od chudé děvuchy? Su kurevsky fajne.

Beetlejuice (Hudební divadlo Karlín)

Beetlejuice je komedie žánru horror fantasy. Jde tam nejen o strašidla a nadpřirozené jevy, ale také o hledání lásky... Do Karlína přišla tato komedie pouhých šest let po premiéře v New Yorku, v režii Gabriella Barre, který v Karlíně režíroval už Legendu jménem Holmes.

Titulní roli ztvárňuje Jan Sklenář, který o svých inspiracích řekl: “Vodítky pro mě byli Jim Carrey ve filmu Maska, dále Charlie Chaplin, ale i Michael Jackson a jeho pohyby. Z našich komiků mě svou osobitou rychlostí a sukovitostí inspiroval Vladimír Menšík nebo zvláštní a bizarní energie Oldřicha Kaisera, ale i brysknost a výřečnost Jirky Lábuse.”

Beetlejuice je v Karlíně velmi dobře zvládnutý, a přes všechnu strašidelnost přístupný od 6 let. :-)

**Jonathan Livingston Racek
(Dekkadancers a Česká filharmonie)**

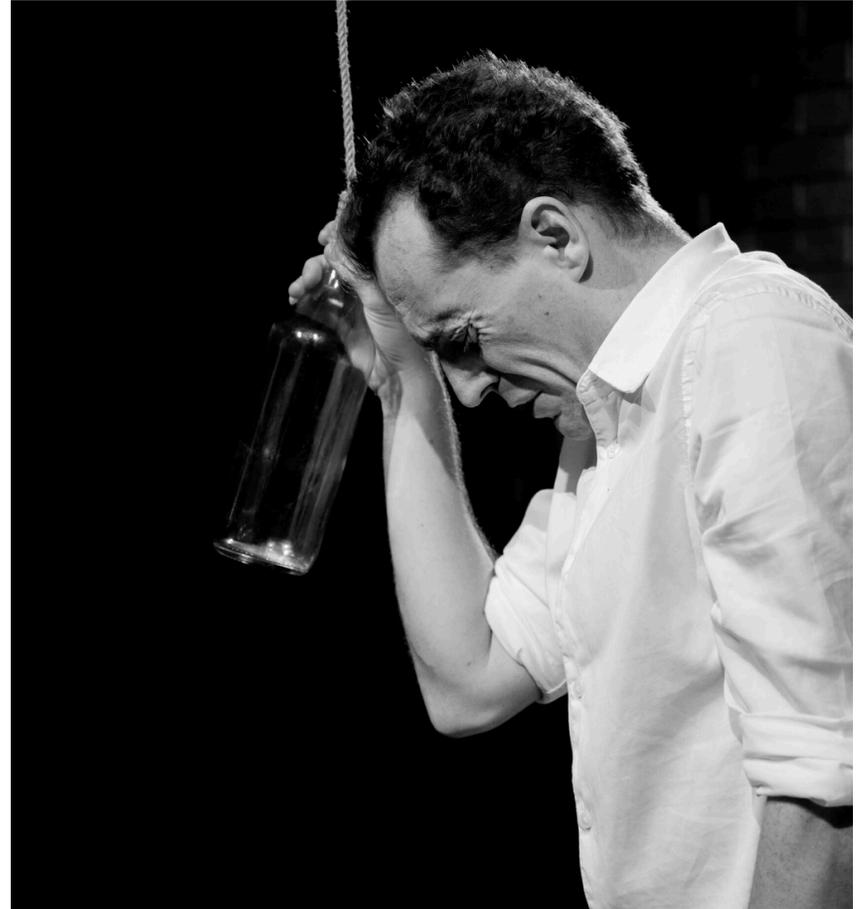
Témata novely Richarda Davida Bacha “Jonathan Livingston Racek” jsou svoboda, touha poznávat, v kontrastu s kolektivismem a průměrností. Tedy témata veskrze současná. Jonathan chce létat, vysoko, daleko, chce se rozletět všemi směry. Nechce se spokojit s tím, že by jeho nejvyšším cílem mělo být věčné shánění potravy, jak to vidí u ostatních racků.

Dekkadancers inscenují “Racka” ve spolupráci s Českou filharmonií, Jiřím Lábusem a Vilémem Udatným. Když si k tomu přičteme, že se tak děje ve Dvoraně Rudolfiny, je zřejmé, že by to měl být zážitek nevšední.

A on takový našťěstí je.

Váňa (Divadlo v Řeznické)

Dramatik Simon Stephens se nechal inspirovat Čechovovým Strýčkem Váňou a napsal monodrama, kde jeden herec hraje osm postav. Hra měla premiéru v roce 2023 v podání Andrewa Scotta a hned začala být označována jako inscenace roku.

V Řeznické hraje Váňu Michal Kern. Vystačí si s málem a dá divákovi hodně. Na jevišti je jen jedna bedna s papíry a potravinářskou fólií a nad jevištěm prázdná láhev na šňůrce. Michal Kern je v bílém kostýmu, u něhož není zřejmé, zda je to letní vycházkový oblek nebo pyžamo nebo něco mezi tím. Na začátku si okamžitě řekne o divákovu pozornost a nepustí ji až do konce.

Terezka

(Divadlo na Vinohradech v kostele sv. Šimona a Judy)

Kostel sv. Šimona a Judy je barokní, původně klášterní, kostel Kláštera milosrdných bratří. Kostel je hned vedle Nemocnice Na Františku, kde tento řád provozoval nemocnici od roku 1620. Kostel je odsvěcený a pořádají se zde pravidelné koncerty Symfonického orchestru hl.m.Prahy FOK a další kulturní akce. Divadlo na Vinohradech tu hraje Terezku.

Příběh karmelitky Terezie z Lisieux, dívky původem z Normandie, která zasvětila svůj krátký život (1873-1897) Bohu. Přestože zemřela v pouhých 24 letech (TBC), byl její význam tak velký, že byla v roce 1925 svatořečena, v roce 1997 ji Jan Pavel II. prohlásil za učitelku církve. Ve vinohradské inscenaci ji hraje loňská absolventka DAMU Karolína Kněžů.

Je to velmi specifický zážitek, v kostele se hraje na třech místech. Spolu s Karolínou Kněžů účinkuje pět dalších hereček a Tomáš Dastlík v roli Tereziina otce. S nimi hráčka na violoncello a v úvodní scéně i cembalo.

Peer Gynt (Divadlo DISK)

DISK, školní divadlo DAMU, je prostorem, v němž studenti DAMU poprvé hrají před “opravdickým” publikem. (I když často usedá v hledišti tolik příbuzných, kamarádů, přátel či pedagogů studentů, že se normální divák může cítit osamocen.)

Ibsenův Peer Gynt se v DISKu hrál naposledy v roce 2011 - a byla to dost slavná inscenace s Janem Huškem, Markétou Děrgelovou nebo Markem Adamczykem.

Letošní Peer Gynt je velmi zajímavá inscenace, postavená na představiteli titulní role. Jím je Vojtěch Franců, který už má doma nejen Cenu divadelní kritiky jako talent roku, ale také užší nominaci na Cenu Thálie. K tomu i - na studenta značné - profesionální zkušenosti. Hraje ve Vile Štvanice, JEDLu nebo v libereckém Divadle F. X. Šaldy. Dost důvodů pro to, aby do DISKu zavítal i divák, který nemá na jevišti nikoho z rodiny...

Divadelní smetánka 2025 II + III